

Arrest

nr. 59 200 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ALLARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit, verklaart op 21 februari 2006 België te zijn binnengekomen en dient op 21 februari 2006 samen met zijn echtgenote mevrouw K.M. een eerste asielaanvraag in.

Op 19 maart 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Hiertegen dient verzoeker beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt dit beroep bij arrest nr. 1024 van 27 juli 2007.

Op 21 september 2007 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 8 oktober 2007 en 13 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 februari 2008 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 30 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 juli 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze twee beslissingen dient verzoeker beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 23 834 van 26 februari 2009 dit beroep verwerpt.

Op 4 februari 2009 en 25 maart 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 10 augustus 2009 en 2 december 2009 dient verzoeker hierop aanvullingen in en bij schrijven van 8 december 2009 actualiseert verzoeker deze aanvraag.

Op 24 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 15 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 28 oktober 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 oktober 2010 ontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Y.I. (...)

geboren te N. (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28/10/2010 (2)

Overwegende dat betrokkene op 21/02/2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 22/03/2007 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing instelde bij arrest van 31/07/2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) verworpen werd. Overwegende dat betrokkene op 28/10/2010 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een fax voorlegt van een opsporing- en aanhoudingbevel. Overwegende dat dit document niet als een nieuw element kan beschouwd worden daar het hier enkel om een fax gaat die bovendien geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat betrokkene verder ingaat op zijn levensomstandigheden en verblijfssituatie in België en op zijn medische toestand. Overwegende dat deze elementen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Middels

kennelijke beoordelingsfout en slechte motivatie

De aanvrager getuigde op zijn tweede asielaanvraag met een nieuw document: een huiszoekingsbevel en arrestatie van 27/9/2010. Dit document, in tegenstelling tot de beoordeling door de wederpartij, is een nieuw element: de eerste op datum; dan, want in tegenstelling tot de documenten ingediend bij de eerste aanvraag voor asiel, het is een mandaat zoeken en te arresteren. Inderdaad, had de CGVS gevraagd zijn weigering van de initiële aanvraag voor asiel op grond van het ontbreken van bewijs dat de aanvrager had mandaat ingediend om te worden gehoord als getuige.

Dit nieuwe document is zeer belangrijk bewijs, in tegenstelling tot het advies van de tegenstander, die een kennelijke beoordelingsfout.

De tegenstander niet uitlegt waarom hij dit document als een nieuw element weigert. Dit is gebrekkige motivering.

Dit document werd gefaxt door zijn familie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geweigerd om hem de tijd om de oorspronkelijke te laten komen. De vertraging is een beetje lang, omdat de aanvrager heeft het post geen vertrouwen in zijn land en de voorkeur te komen door de vervoeder. Dat is de reden waarom de tegenstander is van mening dat dit stuk geen bewijs is.

Ook hier een kennelijke beoordelingsfout.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel hebben de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. De verwerende partij wijst er in de nota op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt volgens de verwerende partij dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich maar ook op de inhoud ervan. De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar nieuw zijn in de zin dat ze de verwerende partij nog niet eerder ter kennis werden gebracht, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. Het loutere feit dat verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielaanvraag, is volgens de verwerende partij op zich onvoldoende om aan te nemen dat het nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Daarenboven wijst de bestreden beslissing op het gegeven dat een fax geen enkele bewijswaarde heeft. De verwerende partij wijst erop dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, een onderzoek ten gronde, te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt onderzocht. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging

Voorts dient volgens de verwerende partij vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing antwoordt op elk stuk dat verzoeker bijbracht. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift uiteen te zetten waarom de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende zou zijn. De bestreden beslissing somt immers op waarom verzoeker meende dat hij nieuwe gegevens aanbracht en vervolgens worden deze gegevens een voor een besproken en wordt er uiteengezet waarom deze gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt de verwerende partij in haar nota dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont volgens de verwerende partij ook niet aan dat er een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt bij de bestreden beslissing.

2.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en een manifeste beoordelingsfout bevat.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister of de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft bijgebracht namelijk een huiszoekingsbevel en arrestatie van 27 september 2010.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als volgt antwoordde op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij aanbrengt voor haar tweede asielaanvraag:

"Nieuw document ter bewijs: ontvangen per fax

Inhoud van het document:

Ministerie van Binnenlandse Zaken van Rusland

Ministerie van Binnenlandse Zaken van Republiek Ingoesjetië

Gewest N.

Opgemaakt op 27/09/2010

Nr. 32/1931

WORDT GEZOCHT:

Afdeling Binnenlandse Zaken, Gewest Nazran, zoekt Y. I. A. (...), geboren op 12/12/1980, wonende op het adres: (...), in verband met gepleegde misdrijven voorzien in artikel 222 deel 2 van het Strafwetboek van de Russische Federatie. In dit verband vraag ik U actief te zoeken naar deze persoon en hem aan te houden.

Foto van betrokkene

Ondertekend door hoofd van Politie Kolonel F.+ stempel

Ik kan niet naar huis terugkeren.

Sinds 2007 verblijf ik hier illegaal (of gedeeltelijk illegaal).

Mijn oudste zoon is hier geboren.

Bij onze 1e asielaanvraag was alles goed en we werden ondersteund door het OCMW.

We dienden een aanvraag in voor een sociaal appartement en na de geboorte van onze zoon kregen we de sociale woning. Eén maand later kregen we een negatieve beslissing en onze OCMW-uitkering werd stopgezet.

In het begin was de situatie niet zo moeilijk want de huur lag niet zo hoog.

Ik diende daarna een regularisatieaanvraag in met de hulp van een advocaat.

Ik heb ook gedurende 2 jaar af en toe gewerkt om te kunnen overleven.

Ik vroeg 2 maal een arbeidskaart en het werd mij 2 maal geweigerd.

Ik heb op die manier geleefd gedurende 2 à 3 jaar;

Ik heb binnen mijn regularisatie aanvraag ook 2 maal een negatief antwoord gekregen.

Ik wil ook nog toevoegen dat ik ernstige rugproblemen heb ter hoogte van de wervelkolom.

Ik heb alles verteld."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij "een huiszoekingsbevel en arrestatie van 27/09/2010" als nieuwe gegevens bijbracht, wijst de Raad erop dat deze weliswaar 'nieuw' kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). De gemachtigde van de staatssecretaris heeft hierover niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf het volgende aangeeft: "Dit document, in tegenstelling tot de beoordeling door de wederpartij, is een nieuw element: de eerste op datum; dan, want in tegenstelling tot de documenten ingediend bij de eerste aanvraag voor asiel, het is een mandaat zoeken en te arresteren. Inderdaad, had de CGVS gevraagd zijn weigering van de initiële aanvraag voor asiel op grond van het ontbreken van bewijs dat de aanvrager had mandaat ingediend om te worden gehoord als getuige. Dit nieuwe document is zeer belangrijk bewijs, in tegenstelling tot het advies van de tegenstander, die een kennelijke beoordelingsfout." Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette en lijkt in onderhavig verzoekschrift te pogen de geloofwaardigheid van zijn vroegere asielrelaas te bewijzen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Verzoeker gaat bij het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor het overige enkel in op zijn huidige verblijfssituatie, de financiële problemen die hij en zijn gezin momenteel zouden hebben en zijn rugproblemen. Hierover stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze elementen geen verband

houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker betwist dit motief van de bestreden beslissing niet.

De vaststelling in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht, steunt aldus op de stukken van het dossier en verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze vaststelling kennelijk onredelijk is. Tevens wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de elementen die verzoeker had aangehaald in het kader van zijn tweede asielaanvraag, namelijk een fax van een opsporings- en aanhoudingsbevel, zijn huidige verblijfssituatie, zijn financiële problemen en zijn medische problematiek. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze elementen wel degelijk rekening heeft gehouden, maar oordeelde dat deze geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, hetgeen niet betwist wordt door verzoeker.

Gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken voor het overige geen andere elementen aanvoerde, dient er vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing steunt op deugdelijke, afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoeker slaagt er bovendien met zijn uiteenzetting niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Het enig middel is aldus ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET